

Arrest

nr. 230 201 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker is op 12.01.2018 te Marokko in het huwelijk getreden met de Belgische mevr. P. S. Op 04.05.2018 diende verzoeker een visumaanvraag type C in bij de Franse ambassade te Agadir, voor familiale doeleinden, dat hem werd toegekend op 08.05.2018, geldig van 15.05.2018 tot 13.10.2018. Verzoeker werd op 07.06.2018 in bezit gesteld van een aankomstverklaring door de Stad Mechelen. Op 17.07.2018 diende hij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenoot van mevrouw P. S. en werd hij in bezit gesteld van een bijlage 19ter. Mevrouw P. studeert nog en woont bij haar ouders. Op 15.01.2019 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.”

Ter terechtzitting gaat de advocaat van de verzoekende partij akkoord met deze feitenvoorstelling.

De bestreden beslissing, genomen op 15 januari 2019, met kennisgeving diezelfde dag luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.07.2018 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 08.07.1992

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te : (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

- Een begeleidende brief bij haar financiële situatie met verwijzing naar haar inkomen als jobstudente, de vermelding dat haar vader zelfstandige is en bereid is haar financieel bij te staan, de vermelding dat haar moeder een maandelijkse invaliditeitsuitkering krijgt en de vermelding van een spaarrekening met een bedrag van +/- 30.000 euro. Deze begeleidende brief geldt als een verklaring op eer waarbij gesteld wordt dat de ouders van de referentiepersoon bereid zijn voor financiële ondersteuning te zorgen. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- Drie loonfiches voor de maand augustus 2018 van Actief Interim.

- Rekeninguittreksel van een rekening bij BNP Paribas Fortis op naam van referentiepersoon met een rekeningssaldo van € 30 176,19. Er dient op gemerkt te worden dat voor zover het eigenlijke spaartegoed zou zijn voorgelegd om in aanmerking te nemen als bestaansmiddelen, dit niet mogelijk is. Voor zover het de bedoeling zou zijn dat betrokkenen gaan rentenieren, kan niet worden vastgesteld dat er rente ter beschikking is ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voor zover het de bedoeling zou zijn het eigenlijke spaarbedrag aan te spreken om in de bestaansmiddelen van betrokkene te voorzien, dient te worden opgemerkt dat gezien niet kan vastgesteld worden hoe dit spaarbedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden, dit spaarbedrag niet in aanmerking kan genomen worden. Een spaarbedrag op zich is immers slechts een momentopname. Het kan evengoed een geleend bedrag betreffen, of een eigen spaarbedrag dat

intussen reeds werd aangewend voor een grote aankoop. Bij bestaansmiddelen is het van belang de stabiliteit en de regelmaat, alsook de aard te kunnen onderscheiden.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Betrokkene werkt via interim en krijgt kennelijk slechts zeer occasioneel de kans om in interimverband te werken, dit blijkt uit het nazicht van DOLSIS. Er wordt verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige kans op tewerkstelling of bestaansmiddelen aangebracht, waardoor met de voorgelegde documenten niet afdoende is aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is in deze overbodig. Het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn dusdanig onregelmatig en onstabiel, dat het eigenlijke bedrag dat hoort ter beschikking te zijn niet de hoofdreden tot weigering is.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van:

“de artikelen 40bis juncto 40ter, en 42 Vreemdelingenwet in samenhang het zorgvuldigheidsbeginsel en met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste middelonderdeel

Stelling van verzoeker in het verzoekschrift

Aangezien het in casu een aanvraag gezinshereniging betreft van een derdelander met zijn Belgische echtgenote, dient verzoeker te voldoen aan de voorwaarden bepaald in het artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder dient hij bijgevolg aan te tonen dat zijn echtgenote over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

Zoals aangegeven in de beslissing zelf is de referentiepersoon van verzoeker, mevrouw S. P., nog niet vast aan het werk. Mevrouw P. studeert inderdaad nog aan de hogeschool en zal in principe in juli 2019 afstuderen, waarna zij aan de slag kan op de arbeidsmarkt. Haar eigen inkomsten zijn op dit moment bijgevolg nog niet voldoende regelmatig en stabiel.

Uit de aanvraag gezinshereniging bleek echter duidelijk:

- dat verzoeker de aanvraag deed om op het adres van zijn echtgenote, de referentiepersoon, te komen wonen in de (...);*
- dat de referentiepersoon op dit laatste adres samenwoont met haar ouders, de heer F. P. en mevrouw D. S., en dat er geen andere personen op dit adres staan ingeschreven;*
- dat de ouders van de referentiepersoon onverdeelde eigenaars zijn van de woning die zij bewonen (aankoopakte van de woning in het administratief dossier);*

- dat de ouders van de referentiepersoon beiden stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten hebben (aanslagbiljet inkomstenjaar 2016 in het administratief dossier): de vader heeft een belastbaar inkomen uit arbeid als zelfstandige van 69.300,04 EURO, oftewel na aftrek van belastingen (waarvan het totaal 22.382,36 EURO bedraagt) een bedrag van 46.917,68 EURO, hetzij 3.909,81 EURO per maand; de moeder heeft een invaliditeitsuitkering van 13.676,15 EURO per jaar.

- een brief van de referentiepersoon waaruit blijkt dat haar ouders, die gehuwd zijn volgens het wettelijk stelsel, bereid zijn om verzoeker financieel bij te staan.

Zodoende blijkt duidelijk uit de samenlezing van deze documenten dat er binnen het gezin van de referentiepersoon ruim voldoende inkomsten waren om verzoeker ten laste te nemen, en om te vermijden dat deze financieel zou ten laste vallen van de Belgische Staat.

De vader van de referentiepersoon alleen al heeft een netto-inkomen van bijna 4.000 EURO per maand, hetzij dus meer dan het dubbel van 120% van het leefloonbedrag voor een persoon met gezinslast, aangezien dit bedrag thans neerkomt op zo'n 1.500 EURO per maand.

Uit de brief van de referentiepersoon waarin zij schreef dat haar ouders bereid zijn om verzoeker financieel te onderhouden, blijkt bovendien dat de referentiepersoon over de inkomsten van haar gezinsleden kan beschikken in de zin van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uw Raad oordeelde eerder in die zin indien blijkt dat de gezinshereniger inderdaad werkelijk over deze inkomsten kan beschikken (zie RvV 24 juli 2014, nr. 127.352, RvV 29 augustus 2014, nr. 128.411; RvV 30 maart 2015, nr. 142.34).

Aangezien de term "beschikken" ook voorkomt in het artikel 40bis Vreemdelingenwet, die een omzetting vormt van de EU Richtlijn 2004/38/EG, en er geen redenen zijn om beide begrippen "beschikken" verschillend te interpreteren naargelang zij worden gebruikt in het artikel 40ter dan wel het artikel 40bis Vreemdelingenwet, dient aan dit begrip de Unierechtelijke interpretatie te worden toegekend. Welnu, volgens het Hof van Justitie kan geen vereiste worden gesteld met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen. Ook deze stelling werd eerder al bevestigd door uw Raad (RvV 20 augustus 2015, nr. 151.113, RvV 13 augustus 2015, nr. 150.769, RvV 29 juli 2015, nr. 150.168).

Dat de referentiepersoon in casu werkelijk kan beschikken over de inkomsten van haar ouders blijkt uit de begeleidende brief van de referentiepersoon bij de aanvraag. Luidens de bestreden beslissing heeft de brief mogelijk een gesolliciteerd karakter.

Dat is uiteraard correct, doch het gesolliciteerd karakter an sich van de brief sluit geenszins uit dat de brief waarachtig is. De referentiepersoon woont ook probleemloos en met hun akkoord samen met haar ouders. Indien verweerder vragen had bij de werkelijkheid van de gezinseenheid, stond het hem vrij een nader onderzoek te verrichten, door bijvoorbeeld de ouders van der referentiepersoon te horen. Dit is echter niet gebeurd, zodat de twijfels over het daadwerkelijk karakter van de steun door de ouders van de referentiepersoon puur hypothetisch en ongefundeerd zijn.

Bijgevolg heeft verweerder ten onrechte geoordeeld dat de referentiepersoon in casu niet over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten in de zin van het artikel 40ter Vreemdelingenwet (voor zoveel als nodig gelezen in samenhang met het artikel 4übis van dezelfde wet) beschikte. Daarbij heeft hij onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke situatie van het gezin van de referentiepersoon zodat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Stelling van verweerder in de nota met opmerkingen

Verweerder stelt in zijn nota naar rechtspraak van 20 oktober 2015 en van 26 april 2016 van de Raad van State, volgens dewelke de voorwaarde van het aantonen van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen enkel toekomt aan de Belgische referentiepersoon. Deze rechtspraak is bovendien van recentere datum is dan de rechtspraak van Uw Raad die in het verzoekschrift werd geciteerd.

Verweerder oordeelt bijgevolg dat in de beslissing terecht geen rekening werd gehouden met de inkomsten van de ouders van de Belgische referentiepersoon.

Repliek van verzoeker in het kader van de synthesememorie

Verzoeker verwijst opnieuw naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, die in de zaak C-218/14 in arrest van 16 juli 2015:

"Het volstaat dat die bestaansmiddelende de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat het minste vereiste (wordt gesteld) met betrekking tot de herkomst van de middelen, welke met name dor de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld." (alinea 74 van het arrest).

Overigens oordeelde het Hof van Justitie ook al veel eerder in die zin, met name in het arrest Commissie tegen België (HvJ 23 maart 2006, C-408/03) waarin het Hof stelt: "de herkomst van de bestaansmiddelen heeft niet automatisch een invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt."

Uw Raad heeft in twee arresten uitgesproken door drie rechters op 1 maart 2016 (nr. 163.344 een 163.345) naar deze rechtspraak van het Hof van Justitie verwezen, omwille van de hierboven reeds vermelde gelijkenissen tussen het artikel 40bis en het artikel 40ter Vreemdelingenwet, waardoor het begrip "beschikken" uit beide bepalingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. Voor zover daar discussie over zou bestaan verwijst verzoeker ten overvloede naar het feit dat de Raad van State daaromtrent op 7 juni 2018 (arrest 241.741) een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Grondwettelijk Hof. Hieruit blijkt op zijn minst dat de Raad van State zelf voorbehoud maakt bij de verdere toepassing van de arresten die verweerder citeert en waaruit blijkt dat het de Belgische referentiepersoon zelf is die over voldoende, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen heeft.

Daarnaast heeft uw Raad in deze arresten van 1 maart ook verwezen naar de letterlijke en de teleologische interpretatie van de term "beschikken", dewelke allen tot dezelfde conclusie leiden dat het niet per se de Belgische referentiepersoon moet zijn die zelf een inkomen heeft dat beschouwd wordt als "stabiele, regelmatige en toereikende" bestaansmiddelen.

Letterlijke interpretatie: het woordenboek Van Dale definieert "beschikken" als "gebruik maken van". Hieruit kan dus geenszins worden afgeleid dat de referentiepersoon de inkomsten zelf dient te verdienen door inkomsten uit arbeid.

Teleologische interpretatie: de bedoeling van de wetgever is dat de Belgische referentiepersoon niet of niet langer afhankelijk is van het Belgische socialebijstandstelsel. Dit is in casu kennelijk niet het geval: de referentiepersoon woont in bij haar ouders die haar financieel ten laste nemen. Deze referentiepersoon is nooit ten laste geweest van de sociale bijstand, en de ouders van de referentiepersoon hebben ook verklaard dat zij bereid zijn om verzoeker financieel ten laste te nemen.

Zodoende zijn er in casu wel degelijk voldoende redenen om aan te nemen dat de referentiepersoon kan beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Tweede middelonderdeel

Stelling van verzoeker in het verzoekschrift

Het artikel 42, §1 Vreemdelingenwet luidt:

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Zelfs indien uw Raad, ondanks hetgeen uiteengezet werd hierboven in het eerste middelonderdeel, van oordeel zou zijn dat de referentiepersoon niet daadwerkelijk kan beschikken over de inkomsten van haar ouders, dan nog moet worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten om een behoeftenanalyse te maken, zoals nochtans wordt voorgeschreven in het hierboven geciteerde artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt dat het inkomen dat ten grondslag ligt "dusdanig onregelmatig en onstabiel" zou zijn, dat dergelijk onderzoek overbodig is en dat "het eigenlijke bedrag dat ter beschikking hoort te zijn niet de hoofdrede van de weigering is".

Deze laatste alinea is tweeledig:

- enerzijds stelt verweerder dat de inkomsten van de referentiepersoon te onregelmatig en onstabiel zijn om een behoeftenanalyse te maken. Doch in het artikel 42§1 Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat deze vaststelling, voor zover al correct, quod non, verweerder zou vrijstellen van deze behoeftenanalyse. Er is dus geen wettelijke basis die verweerder in casu toelaat om de behoeftenanalyse te maken. Meer nog, er is in casu des te meer reden toe aangezien zelfs los van de inkomsten van de ouders van de referentiepersoon, blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon kosteloos kunnen wonen bij de ouders van de referentiepersoon zodat zij alleszins geen huur dienen te betalen.

- anderzijds stelt verweerder op mysterieuze wijze dat "het eigenlijke bedrag dat ter beschikking hoort te zijn niet de hoofdrede van de weigering is", zonder dat hij duidelijk maakt wat dan wel de hoofdrede van de weigering is. De hoofdrede van de weigering blijft verborgen, hetgeen uitdrukkelijk is verboden door het artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, volgens de welke elke individuele bestuurshandeling uitdrukkelijk de motieven moet vermelden op basis waarvan de beslissing genomen is.

Zodoende schendt verweerder kennelijk het artikel 42 van de Vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991.

Stelling van verweerder in de nota:

Verweerder verwijst naar de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet waaruit "blijkt dat het bestuur de (...) behoeftanalyse moet doorvoeren indien effectief bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden voorgelegd doch wanneer deze niet het bedrag bereiken van ten minsten honderd twintig procent van het (leefloonbedrag)."

Verweerder verwijst ook naar het arrest 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof.

Repliek van verzoeker:

Verzoeker wijst er op dat, zoals blijkt uit het eerste middelonderdeel, de referentiepersoon wel degelijk heeft aangetoond te beschikken over bestaansmiddelen. Als er twijfels waren over het toereikend karakter daarvan had verweerder dus zo'n behoeftanalyse moeten maken waaruit onder meer zou blijken dat de referentiepersoon en verzoeker geen eigen kosten hebben van huur en van levensmiddelen aangezien zij inwonen bij de ouders van de referentiepersoon."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel wordt de schending aangehaald van de artikelen 40bis juncto 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen.

De verzoekende partij stelt dat de inkomsten van de ouders van de referentiepersoon wel degelijk in rekening moeten gebracht worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde. Daarnaast bekritiseert verzoekende partij het feit dat er niet is overgegaan tot een behoeftanalyse.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 17.07.2018 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie echtgenoot van de Belgische S. P., met de Belgische nationaliteit, geboren op 18.9.1992..

Hij diende dan ook te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de

werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Bij de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging dient dus een beoordeling te gebeuren van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend. Daarbij kan enkel rekening gehouden worden met de inkomsten van de referentiepersoon zelf, en niet met de inkomsten of bestaansmiddelen van de aanvrager zelf of van nog andere personen.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin:

“Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015) (eigen onderlijning)

De Raad van State oordeelde op 20 oktober 2015, bij arrest nr. 232.621, onder meer wat volgt:

“(…) De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft. In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag. In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf. Door in het bestreden arrest te oordelen dat “verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt”, hoewel

de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.(...)"

De Raad van State oordeelde in arrest nr. 234.515 van 26 april 2016 onder meer wat volgt:

"De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan "de Belgische onderdaan". Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft. In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar "de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden" (punt B.52.3), naar "de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger" (punt B.55.2) en naar de inkomsten van "de Belgische gezinshereniger" (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenootaanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het "niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat" (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag. In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende "het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen" dat "de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft" (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf. Door in het bestreden arrest te oordelen "dat verweerder op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte bewijzen inzake verzoekers loon niet in aanmerking kunnen worden genomen om te bepalen of verzoekers echtgenote al dan niet over „bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie" beschikt", hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden."

Het loutere feit dat de partner van verzoeker inwoont bij haar ouders, betekent immers niet dat de partner ook over alle inkomsten beschikt die haar ouders genereren. Verzoeker toont alleszins niet aan op welke wijze dit alzo kan worden afgeleid.

In die zin werd er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat er geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen aangaande de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, overgemaakt en dat er geen rekening kan worden gehouden met de documenten die betrekking hebben op de inkomsten van de ouders van de referentiepersoon en de eigen verklaring van de referentiepersoon – die uiteraard meerderjarig is - waarin zeer eenvoudigweg wordt gesteld dat zij kan beschikken over de inkomsten van haar ouders.

Een dergelijke beoordeling is de logica zelve.

Alleszins, nu er geen bewijs werd overgemaakt van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zelf – wat op zich overigens niet wordt betwist door de verzoekende partij - diende er geen behoeftanalyse te gebeuren.

Zie in die zin onder meer arrest nr. 233.641 van de Raad van State van 27 januari 2016: "(...) Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentie-bedrag. De verzoekende partij diende derhalve niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde behoeftanalyse. Door in die omstandigheden te oordelen dat de huidige verzoekende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld omdat zij geen

behoefteanalyse heeft uitgevoerd, heeft de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden.(...)"

Wat de afwezigheid van de behoefteanalyse betreft en de kritiek dienaangaande van verzoeker, wenst de verwerende partij tevens te benadrukken dat artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid"

Er is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde op onwettige of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken aangaande de bestaansmiddelen, niet regelmatig en niet stabiel zijn. Aangezien geoordeeld werd dat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele of regelmatige bestaansmiddelen zoals artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat voorschrijven. dient de gemachtigde in casu géén behoefteanalyse te maken.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet (Parl. St. Kamer, 53 Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat het bestuur de door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet vereiste behoefteanalyse moet doorvoeren indien effectief bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden voorgelegd doch wanneer deze niet het bedrag bereiken van ten minste honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.571; RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Ook het Grondwettelijk Hof heeft zich in diezelfde zin uitgesproken. Het Grondwettelijk Hof overweegt met name in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dat, "door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen". Het Hof overweegt "dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag" en vervolgens dat "indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag,[...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden". Er moet derhalve sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan (RvS 25 november 2015, nr. 233.022; RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Nu de gemachtigde op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijzen van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van zijn Belgische echtgenote heeft voorgelegd - een situatie die onderscheiden dient te worden van gevallen waarin wel degelijk bewijzen worden voorgelegd van bestaansmiddelen waarbij evenwel wordt vastgesteld dat zij niet het voornoemde referentiebedrag bereiken – zijn er dan ook geen in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zodat in casu niet moest worden overgegaan tot de door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022; RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

De door verzoeker aangehaalde bepalingen worden niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing tot weigering van verblijf verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 40ter, en 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing weigert de aanvraag omdat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn noch stabiel, noch toereikend en evenmin regelmatig. Uit het nazicht van DOLSIS blijkt dat de referentiepersoon slechts interim werk uitoefent op zeer occasionele basis. Geen bewijs is aangebracht van vroegere of toekomstige kans op tewerkstelling. Hierdoor is de behoefteanalyse, opgelegd door artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, overbodig.

Dit is afdoende.

Verder beantwoordt de bestreden beslissing de voorgelegde stukken. De verzoekende partij toont evenmin aan met welk voorgelegd stuk geen rekening zou gehouden zijn.

Het onderdeel is ongegrond.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht. De verzoekende partij betwist niet dat dit artikel haar verplicht bewijzen voor te leggen dat de referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten beschikt.

In essentie meent de verzoekende partij hieraan te voldoen door te wijzen op de begeleidende brief waarin gesteld wordt dat haar vader zelfstandige is en bereid is haar financieel bij te staan, en dat haar moeder een invaliditeitsuitkering heeft, naast de vermelding van een spaarrekening met een tegoed van ongeveer 30.000 EUR. Tevens wijst de brief op het samenwonen met de referentiepersoon en haar ouders. Deze ouders zijn bemiddeld, hebben hun woonst in eigendom en de vader van de referentiepersoon heeft bijna 4.000 EUR netto-inkomsten. De moeder van de referentiepersoon heeft een invaliditeitsuitkering. De ouders verklaarden dat zij bereid zijn om de verzoekende partij financieel te ondersteunen en uit hun verklaring blijkt volgens de verzoekende partij dat de referentiepersoon over het inkomen van de ouders kan beschikken. De verzoekende partij en de referentiepersoon vormen een gezin met de ouders van de referentiepersoon. De verklaringen mogen dan gesolliciteerd zijn, maar dit doet niets af aan de waarachtigheid ervan.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, met betrekking tot de bestaansmiddelen, de stukken voorlegde die correct omschreven en beoordeeld zijn in de bestreden beslissing:

"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

- Een begeleidende brief bij haar financiële situatie met verwijzing naar haar inkomen als jobstudente, de vermelding dat haar vader zelfstandige is en bereid is haar financieel bij te staan, de vermelding dat haar moeder een maandelijkse invaliditeitsuitkering krijgt en de vermelding van een spaarrekening met een bedrag van +/- 30.000 euro. Deze begeleidende brief geldt als een verklaring op eer waarbij gesteld wordt dat de ouders van de referentiepersoon bereid zijn voor financiële ondersteuning te zorgen. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- Drie loonfiches voor de maand augustus 2018 van Actief Interim.

- Rekeninguittreksel van een rekening bij BNP Paribas Fortis op naam van referentiepersoon met een rekeningssaldo van € 30 176,19. Er dient op gemerkt te worden dat voor zover het eigenlijke spaartegoed zou zijn voorgelegd om in aanmerking te nemen als bestaansmiddelen, dit niet mogelijk is. Voor zover het de bedoeling zou zijn dat betrokkenen gaan rentenieren, kan niet worden vastgesteld dat er rente ter beschikking is ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voor zover het de bedoeling zou zijn het eigenlijke spaarbedrag aan te spreken om in de bestaansmiddelen van betrokkene te voorzien, dient te worden opgemerkt dat gezien niet kan vastgesteld worden hoe dit

spaarbedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden, dit spaarbedrag niet in aanmerking kan genomen worden. Een spaarbedrag op zich is immers slechts een momentopname. Het kan evengoed een geleend bedrag betreffen, of een eigen spaarbedrag dat intussen reeds werd aangewend voor een grote aankoop. Bij bestaansmiddelen is het van belang de stabiliteit en de regelmaat, alsook de aard te kunnen onderscheiden.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Betrokkene werkt via interim en krijgt kennelijk slechts zeer occasioneel de kans om in interimverband te werken, dit blijkt uit het nazicht van DOLSIS. Er wordt verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige kans op tewerkstelling of bestaansmiddelen aangebracht, waardoor met de voorgelegde documenten niet afdoende is aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Tevens blijkt een positieve woonstcontrole op het adres van de ouders van de referentiepersoon, waar ook de referentiepersoon en de verzoekende partij inwonen. De referentiepersoon, echtgenote van de verzoekende partij, is studente.

De verzoekende partij ontkent niet dat alle voorgelegde stukken zijn besproken in de bestreden beslissing. Zij geeft er enkel een andere interpretatie aan.

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet stelt:

“1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.” (eigen onderlijning).

Door te verwijzen naar een gesolliciteerde verklaring van de schoonouders van de verzoekende partij (en hun inkomsten) waaruit moet blijken dat de referentiepersoon over hun gelden kan beschikken, weerlegt de verzoekende partij niet het kennelijk redelijk karakter van de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing. Zoals in de bestreden beslissing gesteld, is een spaaroverzicht van de gelden slechts een momentopname en kan uit het bedrag geenszins worden afgeleid dat het rentenieren ervan toereikende inkomsten aantoot.

De verzoekende partij verwijst tevergeefs naar oudere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en naar de interpretatie die het Hof van Justitie geeft aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat het voldoende zou zijn dat de referentiepersoon over de inkomsten van haar ouders kan beschikken. Beide partijen verwijzen naar rechtspraak van de Raad, van de Raad van State, van het Grondwettelijk Hof (hierna: het GH) en van het Hof van Justitie.

De Raad wijst op het recente arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 van het GH.

In die zaak onderzocht het GH of artikel 40ter, tweede lid, en artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, zo geïnterpreteerd dat zij, in het kader van de gezinshereniging, de Belgische gezinshereniger die zijn vrijheid van verkeer niet heeft uitgeoefend, ertoe verplichten “*persoonlijk*” te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zonder dat de inkomsten die wettelijk zijn verkregen door de buitenlandse echtgenoot die hem begeleidt of zich bij hem voegt, in aanmerking kunnen worden genomen.

In dit geval wordt niet betwist dat de referentiepersoon een statische Belg is die het recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend.

Het GH verwijst naar de beschouwingen B.51, B.52, B.53, B.55 van haar eerder uitgesproken arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013.

In het arrest nr. 149/2019 stelt het GH het volgende:

“B.6.2. In de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt », kunnen enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. Het Hof onderzoekt de in het geding zijnde bepaling in die interpretatie.

B.7.1. Het verwijzende rechtscollege vergelijkt de situatie van de Belgische gezinshereniger en zijn familieleden met die van de Unieburgers en hun familieleden, zoals geregeld door artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Volgens die bepaling dient de Unieburger, wanneer een familielid een verblijfsrecht wenst te verkrijgen in het kader van gezinshereniging, het bewijs te leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van de Belgische sociale zekerheid.

B.7.2. Artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 7, lid 1, b), van de richtlijn 2004/38/EG. Teneinde in overeenstemming te zijn met die richtlijn dient artikel 40bis, § 4, tweede lid, zo te worden begrepen dat het volstaat dat de gezinshereniger over de vereiste bestaansmiddelen beschikt zonder het minste vereiste met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen worden gesteld (HvJ, grote kamer, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punt 40; grote kamer, 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., punten 74-77).

Wat specifiek de situatie van echtgenoten betreft, moet artikel 7, lid 1, b), van de richtlijn 2004/38/EG aldus worden uitgelegd dat de burger van de Unie voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaalebijsstandsstelsel van het gastland, zelfs indien de bestaansmiddelen deels worden ingebracht door zijn echtgenoot, die derdelander is (HvJ, grote kamer, 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., punt 77). Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde eveneens dat de lidstaten de nodige verificaties mogen verrichten voor wat het bestaan en de beschikbaarheid van de bestaansmiddelen van het familielid betreft (HvJ, grote kamer, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punt 44).

B.7.3. Uit de voormelde arresten blijkt dat de vereisten inzake de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger dient te beschikken het fundamenteel beginsel van vrij verkeer van personen, dat ruim moet worden uitgelegd, verankeren (HvJ, grote kamer, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punt 40).

B.8.1. Volgens de Ministerraad zou het Hof de prejudiciële vragen reeds hebben beantwoord bij zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013

(...)

B.8.2. Bij zijn voormelde arrest {bedoeld wordt arrest 121/2013 van het GH} heeft het Hof geoordeeld dat het opleggen, aan de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, van de verplichting om aan te tonen dat hij beschikt over meer financiële en materiële middelen dan iedere andere burger van de Europese Unie die een gezinshereniging aanvraagt, relevant is om tegemoet te komen aan het doel dat erin bestaat de duurzaamheid van het sociaalebijsstandsstelsel te verzekeren.

Voorts heeft het Hof geoordeeld dat het verschil in behandeling tussen de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en de gezinshereniger die de nationaliteit van een

andere lidstaat van de Europese Unie heeft, op het vlak van het bewijs van de bestaansmiddelen, geen onevenredige gevolgen met zich meebrengt, in zoverre artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 : (1) een referentiebedrag vaststelt op 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 « betreffende het recht op maatschappelijke integratie », waarboven de administratie geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen van de gezinshereniger;

(2) zo wordt geïnterpreteerd dat het de Belgische gezinshereniger die een werkloosheidsuitkering geniet en is vrijgesteld van de verplichting om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet ertoe verplicht te bewijzen dat hij actief werk zoekt; en

(3) in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, vereist dat die laatstgenoemde de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand, terwijl iedere andere burger van de Europese Unie [enkel] « toereikende bestaansmiddelen » dient aan te tonen.

B.8.3. Het Hof heeft de vragen die het verwijzende rechtscollege heeft gesteld, in zoverre zij betrekking hebben op de herkomst van de financiële middelen waarover de gezinshereniger dient te beschikken, evenwel niet expliciet beantwoord.

(...)

B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.

Aan de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet zijn voldaan opdat aan zijn echtgenoot een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging kan worden toegekend. Krachtens artikel 9 van de wet van 15 december 1980 moet een machtiging voor een verblijfsrecht, behoudens welbepaalde uitzonderingen, worden aangevraagd bij de Belgische of consulaire post in het buitenland die bevoegd is voor de betrokken vreemdeling. Het feit dat de echtgenoot in zijn land van herkomst desgevallend over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waarborgt niet dat hij die inkomsten zal behouden bij zijn verblijf in België. Evenmin volgt uit het bestaan van een huwelijksband dat de gezinshereniger over de inkomsten van zijn echtgenoot ook effectief zou kunnen beschikken.

B.10.2. De mogelijkheid voor familieleden van een burger van de Unie om zich te beroepen op artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, teneinde zich bij deze burger te voegen, strekt ertoe een van de fundamentele doelstellingen van de Unie te verwezenlijken, namelijk het vrij verkeer op het grondgebied van de lidstaten, onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid (overwegingen 2 en 5 van de richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 daarentegen vloeit voort uit het streven van de wetgever naar een eerlijk beleid inzake immigratie en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke met het Unierecht inzake vrij verkeer wordt nagestreefd.

B.10.3. Bij zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 heeft het Hof geoordeeld dat de wetgever, door inzake gezinshereniging aan een Belg striktere voorwaarden op te leggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger, een relevante maatregel heeft genomen in het licht van de doelstelling om de migratiestromen te beheersen die door de gezinshereniging ontstaan, nu hij heeft vastgesteld dat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van familieleden aanzienlijk is toegenomen, doordat de toegang tot de Belgische nationaliteit is vergemakkelijkt en de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren of die Belg zijn geworden (B.52.1 en B.52.2).

B.10.4. Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociaalebijstandsstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Het Hof heeft er daarbij op gewezen dat in tegenstelling tot de burger van de Unie, wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, de Belg over het recht op sociale bijstand beschikt zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen. Het Hof heeft er eveneens op gewezen dat de eerbiediging van het gezinsleven de overheid de verplichting kan opleggen om geen einde te maken aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belg die sedert een aantal jaren legaal op het grondgebied verblijft (B.52.3).

B.10.5. Voorts gelden andere eisen inzake de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger ten behoeve van zichzelf dient te beschikken, naargelang het gaat om een Belg dan wel om een Unieburger. Opdat een Unieburger een verblijfsrecht voor zichzelf zou kunnen verkrijgen, dient hij

krachtens artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG reeds te beschikken over toereikende bestaansmiddelen, terwijl zulks niet het geval is voor een Belg, die over een onvoorwaardelijk verblijfsrecht op het Belgische grondgebied beschikt, waarbij zijn inkomsten niet in aanmerking worden genomen. Aldus worden striktere financiële eisen gesteld aan de Unieburger, die, in tegenstelling tot een Belgische gezinshereniger, niet zelf ten laste mag vallen van de overheid en wiens inkomsten mee kunnen waarborgen dat een dergelijk risico zich niet voordoet wanneer ook zijn echtgenoot met hem in de gastlidstaat verblijft. (...)" (eigen onderlijning)

Het GH concludeert dat er geen schending van de artikelen 10 en 11 van de GW is door de wettelijke eis te stellen dat de inkomsten van de referentiepersoon persoonlijk moeten zijn en in die gevallen geen rekening moet gehouden worden met de eigen inkomsten van de persoon die om gezinshereniging verzoekt (zie onder meer beschouwingen onder B.10). De verzoekende partij verwijst op niet dienstige wijze naar de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie: de referentiepersoon is immers een statische Belg. Overigens merkt de Raad op dat het arrest C-218/14 van het Hof van Justitie in rekening is gebracht door het GH (beschouwing B.7.2. in het arrest). Hetzelfde geldt voor het arrest C-408/03 van 23 maart 2006 van het HvJ.

Alhoewel het in arrest nr. 149/2019 van het GH gaat over de beoordeling om de inkomsten van de echtgenoot van een referentiepersoon niet in aanmerking te nemen, geldt dit *a fortiori* over inkomsten van de ouders van de referentiepersoon.

Net zoals uit een huwelijksband niet kan afgeleid worden dat over het inkomen van één der partijen het beschikken automatisch voortvloeit, geldt hetzelfde *a fortiori* voor de ouderband.

In dit geval werd op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat met de inkomsten van de ouders van de referentiepersoon geen rekening kan gehouden worden. Vooreerst bewijst een gesolliciteerde verklaring op zich niet dat de referentiepersoon over de inkomsten van haar ouders beschikt en kan niet worden voorgehouden dat dergelijke inkomsten een in hoofde van de referentiepersoon "*persoonlijk*" karakter kennen. Verder heeft het GH duidelijk in haar arrest te kennen gegeven dat de strengere wettelijke bepalingen over bestaansmiddelen voor een statische Belg geen discriminatie in de zin van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet uitmaakt in de vergelijking met de andere EU-burgers.

Een verklaring van de ouders op zich toont niet het beschikken over hun inkomsten aan. Dit beschikken over hun inkomen is door geen objectief gegeven ondersteund en er worden geen bankgegevens of dergelijke meer voorgelegd ter staving van de bewering dat de referentiepersoon over hun gelden beschikte, dit in *tempore non suspecto*. Financiële ondersteuning houdt niet noodzakelijk het beschikken in over de gelden van de ondersteuner.

Hieruit vloeit voor dat de gemachtigde van de bevoegde minister geen rekening moest houden met de inkomsten van de ouders van de verzoekende partij, in het licht van wat voorlag, en op kennelijk redelijke wijze overging tot het onderzoek van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die zij zelf genereert en waarvan is aangetoond dat zij erover kan beschikken.

Het is kennelijk redelijk dat de gemachtigde van de bevoegde minister deze als onregelmatig, niet stabiel en ontoereikend beschouwt. Uit de voorgelegde stukken blijken occasionele inkomsten en het DOLSIS onderzoek, voorhanden in het administratief dossier, bevestigt dit. De voorgelegde stukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon, correct besproken in de bestreden beslissing, slagen er niet in aan te tonen dat haar inkomsten regelmatig en stabiel zijn. Daarnaast zijn ze ontoereikend. Het toont enkel studentenjobs en occasionele tewerkstelling in interim-verband aan. Het aantal uren tewerkstelling over de periode 2018 toont zelfs geen halftijdse tewerkstelling aan. De materiële motiveringsplicht en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De verzoekende partij toont niet aan dat geen correcte feitenvinding op basis van de overgelegde stukken voor het nemen van de bestreden beslissing werd gedaan.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in haar eerste onderdeel van het middel niet aannemelijk. Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.4. In wat de verzoekende partij het tweede middelonderdeel noemt, voert zij de schending aan van artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, 8 tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen behoefteanalyse te hebben verricht.

De redenering van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden omdat in dit geval ook het regelmatig en stabiel karakter van de inkomsten van de referentiepersoon niet is aangetoond. Het gaat derhalve niet louter en alleen om het ontoereikende karakter van de bestaansmiddelen. In artikel 42 van de Vreemdelingenwet is slechts voorzien dat een behoefteanalyse moet gebeuren als de aanvraag wordt geweigerd omwille van het ontoereikende karakter. Uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een behoefteanalyse moet worden verricht als de bestaansmiddelen onregelmatig en onstabiel zijn. De bestreden beslissing verwoordt dit duidelijk op volgende wijze:

“Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Betrokkene werkt via interim en krijgt kennelijk slechts zeer occasioneel de kans om in interimverband te werken, dit blijkt uit het nazicht van DOLSIS. Er wordt verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige kans op tewerkstelling of bestaansmiddelen aangebracht, waardoor met de voorgelegde documenten niet afdoende is aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is in deze overbodig. Het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn dusdanig onregelmatig en onstabiel, dat het eigenlijke bedrag dat hoort ter beschikking te zijn niet de hoofdreden tot weigering is.”

Uit deze duidelijke motieven blijkt dat de onregelmatigheid en onstabiele van de inkomsten van de referentiepersoon de hoofdreden zijn van de weigering van de aanvraag.

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“Er is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde op onwettige of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken aangaande de bestaansmiddelen, niet regelmatig en niet stabiel zijn. Aangezien geoordeeld werd dat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele of regelmatige bestaansmiddelen zoals artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat voorschrijven. dient de gemachtigde in casu géén behoefteanalyse te maken.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet (Parl. St. Kamer, 53 Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat het bestuur de door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet vereiste behoefteanalyse moet doorvoeren indien effectief bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden voorgelegd doch wanneer deze niet het bedrag bereiken van ten minste honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.571; RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Ook het Grondwettelijk Hof heeft zich in diezelfde zin uitgesproken. Het Grondwettelijk Hof overweegt met name in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dat, “door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen”. Het Hof overweegt “dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag” en vervolgens dat “indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag.[...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het

concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Er moet derhalve sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan (RvS 25 november 2015, nr. 233.022; RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Nu de gemachtigde op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijzen van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van zijn Belgische echtgenote heeft voorgelegd - een situatie die onderscheiden dient te worden van gevallen waarin wel degelijk bewijzen worden voorgelegd van bestaansmiddelen waarbij evenwel wordt vastgesteld dat zij niet het voornoemde referentiebedrag bereiken – zijn er dan ook geen in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zodat in casu niet moest worden overgegaan tot de door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022; RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).”

Uit de voorgelegde stukken (en het DOLSIS onderzoek) blijkt dat de verzoekende partij noch de regelmaat, noch de stabiliteit van de inkomsten van de referentiepersoon aantoonde. Bij gebreke hieraan kon de verwerende partij op redelijke wijze oordelen dat in dit geval geen behoefteanalyse moest verricht worden.

De schending van artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet is niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 aannemelijk.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN